

οφρότητας των ιδεών του έ ποιητής φαίνεται εις την τέχνοτροπίαν του να μη άνήκει εις ουδεμίαν από τας ποιητικές σχολάς κίτινας επί μακρόν εκυρίαρχισαν της Γαλλικής ποιητικής κινήσεως, μολοντί έμπει προς τον Πικρναπισμένον και δεικνύει ότι ο Λακόντ Ντελλί και ο Μπαμβίλλ άφησα, τά ίχνη των εις τον γόνιμον ποιητήν. Σοννάτα του τενα ως εκείνο της «Επιθυμίας» καθώς και οι στροφές του κι άπαιγμέναις «Musique» ιδιαιτέρως θέλγουν, τό τελευταίον μάλιστα όπου ο ποιητής δεικνύται τόσον μαλαγγολικός. Πιστεύομεν να δώσωμεν έν μεταφράσει μερικά έξ αυτών προσεχώς.

LE BONHEUR DES HOMMES

Είνα ένα δοκιμάτιον εις μίαν πράξιν όφειλόμενον εις την ύποσχομένην πολλά διά τό Γαλλικόν θεάτρην γραφίδα του κ. Roger le Brun. Ό συγγραφεύς είναι νέος και εις τό έργον του αυτό μετέδωκεν όλην την βλόγα της ιδιότης του ζωής. Η ύπόθεσις παρμένη από μέσα από την ζωήν, είναι ένα ζωντανό ταμάριο αυτής. ο δε χαρακτήρ του ιερώς τον όποιον ζωγραφίζει ο συγγραφεύς γραφεύς εις τό έργον του θέλει ν' αποδείξη ότι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα επί της επιτυχίας των αυτό όμως δεν τό γνωρίζομεν.

ΒΑΣΙΩ Η ΒΑΛΑΝΤΩΜΕΝΗ

Ό κ. Σωτήρης Κ. Κερταός είναι γνήσιος ήπειρώτης και την πατρίδα του αγαπά με τά έθιμα της και τήν τα όποια αποτελούν την ισχύον της και ενίστα την άδυναμίζον της. Τής πατρίδος ταύτης την ζωήν έγνώρισαν — έντός αυτής αντεγάρη—όλας τας πικρίας και τας ήδονάς, τους πόνους και τίς χαρές. Και μίαν ήμίραν άπεράσισε να ύμνήση την πατρίδα του γράφων ένα διήγημα, γραμμένο σύμφωνα με την τεχνοτροπίαν του δεκατου ογδόου αιώνος εις την Γαλλίαν όπου οι άνθρωποι έγραφον μυθιστορήματα υπό τον τύπον των επιστολών. Η Βάσιω βαλαντωμένη, αύτον τον τίτλον φέρει τό διήγημά του. είναι μία συγχινητική και πολύ τραγική διήγησις της γυναικός της «Ηπειρώ» ή ποία προσμένει τον άνδρα της να στρέψη από την ξενιτεία και ή όποια πεθίνει προσμένοντας τον από τον καύμον του χωρισμού. Εις τά γραμματα ταύτα της Βάσιως τά όποια ο διηγηματογράφος θέλει ως αληθινά, διατί τάχα να μη τό παραδεχθώμεν, αφού τό θέλει ο συγγραφεύς, έσκέρπισε εις μίαν γλώσσαν, την όποιαν έπρεπε περισσότερον να επιμεληθή πολλές γραμμές γεμάτες από δύναμιν και ζωήν οι όποιες μάς έχομεν να συμπονέσωμεν την άτυχή ήρωίδα του. Ελπίζομεν εις νεώτερον έργον του να τον γνωρίσωμεν άξιον πατριώτην του Κρυστάλη και του Χρηστοθεοσίη.

ΘΕΑΓΕΝΗΣ ΛΕΙΒΑΔΑΣ

Ένας από τους κλησούς της παλκιής σχολής εις την νεοελληνικήν φιλολογίαν, κριτικός και υπέρμαχος όχι της καθαραιώσεως αλλά της Άττικής σχεδόν Θεαγένης Λειβαδάς απέθανεν έν Βιέννη Με τον θάνατον του πολυγράφου τούτου λογίου εκλίπει μία από τας συμπαθείς φυσιογνωμίας αίτινες αποτελούν μετά του Θεοφανούς και του Βυζαντίου την τριάδα της παρ' ήμών πρό ετών δημοσιογραφικής και λογογραφικής αιδεοντίας έν Τεργέστη. Η «Κλειώ» της όποιας υπήρξεν ο αρχισυντάκτης επί πολλά έτη περικλείει ολοκλήρους θησαυρούς του δημιουργικού του πνεύματος από τό όποιον δυστυχώς έλειψαν ή ύψηλότερα καλαισθησία. Ό Θεαγένης Λειβαδάς έγγεννήθη έν Ληξυριώ της Καραλλήνις κατά τό 1828 και μετά την εγκύκλιον παιδείαν εις τά σχολεία της ιδιαιτέρας αυτού πατρίδος μετέβη κατόπιν εις την Γερμανίαν όπου μετά έξαετείς σπουδάς εις τά πανεπιστήμια της Λειψίας και του Βερολίνου άνηγορεύθη διδάκτωρ της φιλολογίας. Κατελθών εκ Γερμανίας έδίδασκεν επί έντατιαν εις τό Ιόνιον της Κερκύρας Γυμνάσιον, όπόθεν όμως άπήλθαν έχτασταθείς εις την Τεργέστην όπου διατέλεσαν επί μακρά έτη προϊστάμενος της εκεί Έλληνικής Σχολής.

Τά έργα του Θεαγένους Λειβαδά είναι πολλακτά άλλ' έκείνα εις τά όποια έδειξεν όλην την δύναμιν του κρητιστάτου νου του είναι ή «Εισαγωγή εις την Μελέτην της Ποιήσεως, και «Βιβλιοκρισία περί των έν Έλλάδι μεταφράσεων της Θείας Κομωδίας του Δάντου», καθώς και ή μελέτη του «Περί της νυν Έλληνικής Γλώσσας» γραφίσαι εις άφορμήν των «Γλωσσικών Παρατηρήσεων» του κ. Κόντου.

ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΣΠΕΝΣΕΡ

Ό φιλοσοφικός αίσμας όρμηει από τινος τον θάνατον εις έκ των μεγαλειτέρων συγχρόνων φι-

λοσόφων τοῦ Ἑρβέρτου Σπένσερ, ὅτις διὰ τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν ἐξήσκησαν αἱ ἰδέαι του ἐπὶ τῆς συγχρόνου φιλοσοφίας καὶ κοινωνίας ἐν γένει, ἐθεωρήθη ἴσος πρὸς τὸν Σχοπενάουερ τὸν συμπατριώτην του Στουίρτ Μιλ καὶ τὸν ἰδρυτὴν τοῦ θετικισμοῦ Αὐγουστον Κόντ.

Ὁ Σπένσερ ὅστις εἰς τὴν πρώτην νεότητά του ἦτο μηχανικός παρὰ τινι σιδηροδρομικῇ ἐταιρίᾳ, εἰσῆλθε καθαρῶς πλέον εἰς τὸν φιλοσοφικὸν κόσμον μετὰ τὴν ἐκ τῆς θέσεώς ταύτης ἀπομάκρυνσίν του μολοντί καὶ ὡς μηχανικός ἔδιδε τὴν συνεργασίαν του εἰς τὸν «Οἰκονομολόγον» τοῦ Λονδίνου.

Τὰ ἔργα του εἶνε πολλαπλᾶ, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ ἐποῖα ἰδιαιτέρως προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου ἐπ' αὐτοῦ. εἶνε τὰ κοινωνιολογικά του Ἑμπλεως τῶν θεωριῶν τοῦ Ἀρβιν ἐφήρμοσε τὸν μέγαν νόμον τῆς ἐξελέξεως τῶν ὑπάρξεων εἰς τὰς κοινωνίας. Καὶ ὅπως λέγει εἰς μίαν περὶ αὐτοῦ μελέτην του ὁ Γάλλος φιλόσοφος Ῥιμπώ αἱ κοινωνίαι ἐγνώρισαν κατὰ πρῶτον μορφᾶς πολιτισμοῦ ἀτελεῖς ἀλλὰ πάντοτε εὐπειθεῖς εἰς τὸν μεγάλον νόμον τῆς προόδου καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐβελτιώθησαν καὶ ὁ ἀβελτιωθῶν ἀκόμη.

Ἀναμφιβόλως τὴν πρόδον ταύτην τοῦ νόμου τῆς βελτιώσεως τῶν κοινωνιῶν μόνον αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ παρεμποδίσουν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε κακοὶ οὐσιαστικῶς τὰ ἀλτρουϊστικά αἰσθήματα κυριαρχοῦν ἐπὶ τῶν ἐγωϊστικῶν αἰσθημάτων. Πρόκειται μόνον νὰ τὰς δώσουν τὴν δέουσαν ἐλευθερίαν, αὐτὴν τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἐκήρυξεν ὁ Σπένσερ, ὃν αὐτὸς ἴδιο πλέον ἢ φιλελεύθερος.

Ὁ Σπένσερ ἐγεννήθη εἰς τὸ Δέρμπυ τῆς Ἀγγλίας τὴν 27 Ἀπριλίου 1820 καὶ ἀπέθανε τὴν 8ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὸ Μπραϊτον. Εἰς τὴν ζωὴν του ὑπῆρξεν ὁ τύπος τοῦ μετρίωφρονος ἀνθρώπου κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς φιλοσοφικῆς του δράσεως, μετέπειτα ὅμως ἐγένετο μέγας ἐγνιστὴς καὶ ὅπως ὁ καίτιος ἐπεθύμει νὰ μένῃ πάντοτε μόνος καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ ὅσῳκις ἐβλεπε ἐντεῦθεν νεοελληνικὴν τινα οὐδεμίαν ἀντιλογίαν διὰ τὰς ἰδέας του καὶ τὰ ἔργα του.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΓΓΑΝΑ

Εἰς τὸ Παρίσι ἀπέθανε τελευταίως μία ἀπὸ τὰς φιλολογικὰς φυσιογνωμίας τὰς πλέον συμπαθεῖς διὰ τὰ νεώτερα Ἑλληνικά γράμματα. ὁ Αἰμίλιος Λεγγάνδ Μελετητῆς καὶ γνῶστος βαθεύς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν ὡς καθηγητῆς εἰς τὴν «Σχολὴν τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν» ἐν Παρίσι, προσέφερε διὰ τῆς πολυμόχθου ἐργασίας τῆς σπουδαιότατης συμβολῆς εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τοῦ Βυζαντίου καὶ γραμματολογίαν.

Ἐργασθεὶς ἀόκνως ἐπὶ τῶν χειρογράφων τῶν Εὐρωπαϊκῶν βιβλιοθηκῶν μετὰ τὸν εἰλικρινῆ ζῆλον τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ ἐρευνητικοῦ παρατηρητοῦ συνέγραψε ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τῶν ἔργων του τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιογραφίαν του περιλαμβάνουσαν εἰς ὅκτω ὀγκώδεις τόμους ὅλα τὰ ἐκδοθέντα βιβλία τῶν λογίων Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Ἡ ἐργασία του αὕτη εἶνε ὄντως μοναδικὴ ὅχι τὸσον διὰ τὴν χρονολογικὴν κατὰ τὰς τῶν ἔργων ὅσον διότι ἐξιστορεῖ ἐν αὐταῖς τὸν βίον τῶν συγγραφέων τούτων μετὰ διαφορῶν ἱστορικῶν σημειώσεων καὶ ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τῶν λογάδων ἐκ Βυζαντίου Ἑλλήνων.

Ὁ θάνατος τοῦ Αἰμιλίου Λεγγάνδ εἶνε μία μεγάλη ἀπώλεια διὰ τὰ νεώτερα Ἑλληνικά γράμματα ὑπὸ ἱστορικὴν ἑποψίν διότι εἶνε τὸσον ὀλίγοι δυστυχῶς σήμερον οἱ ἐν Εὐρώπῃ σοφοὶ οἵτινες μετὰ τόσῃς θερμῆς ἀφιερῶν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν νεοελληνικὴν γλώσσαν καὶ φιλολογίαν.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

- ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (δρᾶμα πατριωτικὸν τοῦ κ. Ἀχ. Καραβία).
- ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΜΕΙΣ ὑπὸ Δ. Καλογεροπούλου.
- Δας MITTELGRIECHISCHE FISCHBUCH ὑπὸ κ. Κρουμβάχερ. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ὁ γράψῃ στήν «Κριτικὴ», ὁ συνεργάτης μας κ. Σ. Σταματιάδης.
- FERNVEURS et INCROYANCES par René l'Esprit.